Kohtulahendite kogumik

EUROOPA KOHTU OTSUS (neljas koda)

14. detsember 2017 *

Apellatsioonkaebus – Dumping – Määrus (EL) nr 502/2013 – Hiinast pärit jalgrataste import – Määrus (EÜ) nr 1225/2009 – Artikli 18 lõige 1 – Koostöö – Mõiste „vajalik teave“ – Artikli 9 lõige 5 – Individuaalse kohtlemise taotlus – Kõrvalehoidmise risk

Kohtuasjas C-61/16 P,

mille ese on Euroopa Liidu Kohtu põhikirja artikli 56 alusel 4. veebruaril 2016 esitatud apellatsioonkaebus,

European Bicycle Manufacturers Association (EBMA), asukoht Brüssel (Belgia), esindaja: *avocat* L. Ruessmann ja *solicitor* J. Beck,

apellant,

teised menetlusosalised:

Giant (China) Co. Ltd, asukoht Kunshan (Hiina), esindaja: *avocat* P. De Baere,

hageja esimeses kohtuastmes,

Euroopa Liidu Nõukogu, esindaja: H. Marcos Fraile, keda abistasid *solicitor* B. O’Connor ja *avocat* S. Gubel,

kostja esimeses kohtuastmes,

Euroopa Komisjon, esindajad: J.-F. Brakeland, M. França ja A. Demeneix,

menetlusse astuja esimeses kohtuastmes,

EUROOPA KOHUS (neljas koda),

koosseisus: koja president T. von Danwitz, kohtunikud C. Vajda, E. Juhász, K. Jürimäe (ettekandja) ja C. Lycourgos,

kohtujurist: P. Mengozzi,

kohtusekretär: ametnik C. Strömholm,

arvestades kirjalikku menetlust ja 15. märtsi 2017. aasta kohtuistungil esitatut,

olles 26. juuli 2017. aasta kohtuistungil ära kuulanud kohtujuristi ettepaneku,

* Kohtumenetluse keel: inglise.

on teinud järgmise

otsuse

1 Apellatsioonkaebustes palub European Bicycle Manufacturers Association (EBMA) tühistada Euroopa Liidu Üldkohtu 26. novembri 2015. aasta otsuse kohtuasjas Giant (China) *vs.* nõukogu (T-425/13, ei avaldata, edaspidi „vaidlustatud kohtuotsus“, EU:T:2015:896), millega Üldkohus tühistas nõukogu 29. mai 2013. aasta rakendusmääruse (EL) nr 502/2013, millega muudetakse pärast määruse (EÜ) nr 1225/2009 artikli 11 lõike 3 kohast vahepealset läbivaatamist rakendusmäärust (EL) nr 990/2011, millega kehtestatakse Hiina Rahvavabariigist pärit jalgrataste impordi suhtes lõplik dumpinguvastane tollimaks (ELT 2013, L 153, lk 17, edaspidi „vaidlusalune määrus“) osas, mis puudutab äriühingut Giant (China) Co. Ltd (edaspidi „Giant“).

I. Õiguslik raamistik

2 Euroopa Liidu poolt dumpinguvastaste meetmete kohaldamist reguleeris vaidlusaluse määruse vastuvõtmiseni viinud uurimise ajal nõukogu 30. novembri 2009. aasta määrus (EÜ) nr 1225/2009 kaitse kohta dumpinguhinnaga impordi eest riikidest, mis ei ole Euroopa Ühenduse liikmed (ELT 2009, L 343, lk 51, parandus ELT 2010, L 7, lk 22, edaspidi „algmäärus“).

3 Algmääruse põhjenduses 28 oli kirjas:

„On vaja ette näha, et kui asjaosalised ei tee rahuldavat koostööd, võib järelduste tegemiseks kasutada muud teavet, ning et see teave võib olla asjaosalistele ebasoodsam kui koostöö korral.“

4 Selle määruse artikli 2 lõikes 7 oli sätestatud:

„a) Mitteturumajanduslikest riikidest […] pärineva impordi puhul määratakse normaalväärtus kolmandas turumajanduslikus riigis kehtiva hinna või arvestusliku väärtuse alusel või hinna järgi, mis kehtib müügi puhul sellisest kolmandast turumajanduslikust riigist teistesse riikidesse, k.a ühendusse, või kui see ei ole võimalik, siis mis tahes muul põhjendatud alusel, sealhulgas samasuguse toote eest ühenduses tegelikult makstud või makstava hinna alusel, mida on vajaduse korral nõuetekohaselt kohandatud, et sisse arvata põhjendatud kasumimarginaal.

Sobiv kolmas turumajanduslik riik valitakse põhjendatud viisil, võttes nõuetekohaselt arvesse valimise ajal kättesaadavaid usaldusväärseid andmeid. Arvesse võetakse ka tähtaegu; vajaduse korral kasutatakse sama uurimise aluseks olevat kolmandat turumajanduslikku riiki.

Uurimise asjaosalistele antakse varsti pärast uurimise alustamist teada valitud kolmas turumajanduslik riik ning 10 päeva märkuste tegemiseks.

b) Hiina Rahvavabariigist, Vietnamist ja Kasahstanist ning muudest mitteturumajanduslikest riikidest, mis on uurimise algatamise kuupäeval [Maailma Kaubandusorganisatsiooni (WTO)] liikmed, pärinevat importi käsitlevate dumpinguvastaste uurimiste osas määratakse normaalväärtus kooskõlas lõigetega 1–6, kui ühe või mitme uurimisega hõlmatud tootja nõuetekohaselt põhjendatud nõuete alusel ning vastavalt punktis c sätestatud kriteeriumidele ja menetlustele on näidatud, et selle tootja või nende tootjate osas toimub vaatlusaluse samasuguse toote valmistamine ja müük turumajanduse tingimustes. Muudel juhtudel kohaldatakse punktis a sätestatud eeskirju.

[…]“

5 Nimetatud määruse artikkel 5 oli sõnastatud järgmiselt:

„[…]

10. Menetluse algatamise teates teatatakse uurimise algatamisest, nimetatakse vaatlusalune toode ja asjaomased riigid, tehakse kokkuvõte saadud teabest ning juhitakse tähelepanu vajadusele edastada komisjonile kogu asjakohane teave; teatatakse tähtajad, mille jooksul huvitatud isikud saavad endast teatada, oma seisukohad kirjalikult teatavaks teha ja teabe esitada, kui kõnealuseid seisukohti ja teavet peetakse uurimise seisukohalt vajalikuks; samuti teatatakse aeg, mille jooksul huvitatud isikud võivad taotleda komisjonilt asja arutamist vastavalt artikli 6 lõikele 5.

11. Komisjon teatab talle teadaolevatele asjaomastele eksportijatele, importijatele ning eksportijaid või importijaid esindavatele ühendustele, samuti ekspordiriigi esindajatele ja kaebuse esitajatele menetluse algatamisest ning, võttes kohaselt arvesse konfidentsiaalse teabe kaitset, esitab teadaolevatele eksportijatele ning ekspordiriigi ametiasutustele lõike 1 kohaselt saadud kirjaliku kaebuse täieliku teksti ning teeb selle teistele asjaomastele huvitatud isikutele nende taotlusel kättesaadavaks. Kui asjaomaste eksportijate arv on eriti suur, võib kirjaliku kaebuse täieliku teksti esitada üksnes ekspordiriigi ametiasutustele või asjaomasele kaubandusettevõtete ühendusele.

[…]“

6 Sama määruse artikli 6 lõige 2 sätestas:

„Asjaosalistele, kes said dumpinguvastase uurimisega seotud küsimustikud, antakse vastamiseks aega vähemalt 30 päeva. Eksportijatele mõeldud aega hakatakse arvestama küsimustiku kättesaamise kuupäevast, mis kõnealusel juhul peaks olema üks nädal alates küsimustiku eksportijale väljasaatmise või ekspordiriigi asjaomasele diplomaatilisele esindajale üleandmise päevast. 30päevast tähtaega võib pikendada, võttes kohaselt arvesse uurimistähtaegu, tingimusel et asjaosaline näitab ära pikendamist põhjendavad erilised asjaolud.“

7 Algmääruse artikli 9 lõige 5 nägi ette:

„Dumpinguvastane tollimaks kehtestatakse igal üksikjuhul asjakohases ulatuses diskrimineerimisvabal alusel sellise toote impordi suhtes kõigist allikatest, mille puhul on tuvastatud dumping, mis põhjustab kahju, välja arvatud import neist allikatest, millel on käesoleva määruse tingimuste kohaselt aktsepteeritud kohustused. Tollimaksu kehtestavas määruses täpsustatakse tollimaks iga asjaomase tarnija jaoks või, kui see on raskendatud ning üldiselt siis, kui kohaldatakse artikli 2 lõike 7 punkti a, iga asjaomase tarniva riigi jaoks.

Kui kohaldatakse artikli 2 lõike 7 punkti a, määratakse individuaalne tollimaks siiski eksportijale, kes on võimelised nõuetekohaselt põhjendatud nõuete alusel näitama, et:

a) täielikult või osaliselt välisomandis olevate äriühingute või ühisettevõtete puhul on nad vabad kapitali ja kasumit kodumaale tagasi tooma;

b) ekspordihinnad ja -kogused ning müügitingimused on vabalt määratud;

c) enamusosalus kuulub eraisikutele; direktorite nõukogusse kuuluvad või juhtival positsioonil olevad riigiametnikud moodustavad vähemuse või tuleb näidata, et sellest hoolimata on äriühing riiklikust sekkumisest piisavalt sõltumatu;

d) kursside ümberarvestus toimub turukursside alusel; ja

e) riiklik sekkumine ei võimalda meetmetest kõrvalehoidmist, kui üksikeksportijatele määratakse erinevad tollimaksumäärad.“

8 Selle määruse artiklis 18 oli ette nähtud:

„1. Kui mõni huvitatud isik ei võimalda juurdepääsu vajalikule teabele või ei esita vajalikku teavet käesolevas määruses ettenähtud tähtaegade jooksul või märkimisväärselt takistab uurimist, siis võib nii negatiivsed kui ka positiivsed esialgsed ja lõplikud järeldused teha kättesaadavate faktide põhjal. Kui selgub, et huvitatud isik on esitanud ebaõiget või eksitavat teavet, siis jäetakse selline teave arvesse võtmata ning võidakse toetuda kasutamiseks kättesaadavatele faktidele. Huvitatud isikutele tuleks koostööst keeldumise tagajärjed teatavaks teha.

[…]

3. Huvitatud isiku esitatud teave tuleks siiski arvesse võtta ka siis, kui see ei ole igati täiuslik, kuid sellega seotud puudused ei tekita ülemääraseid raskusi põhjendatud ja täpsete järelduste tegemisel, kui teave esitatakse nõuetekohaselt õigel ajal ning on kontrollitav ning kui isik on tegutsenud oma parimate võimaluste kohaselt.

[…]

6. Kui huvitatud isik ei tee koostööd või teeb koostööd osaliselt ning kõnealust asjakohast teavet seetõttu ei anta, võib tulemus olla kõnealusele isikule vähem soodne kui koostöö puhul.“

II. Vaidluse taust ja vaidlusalune määrus

9 1993. aastal kehtestas Euroopa Liidu Nõukogu lõpliku dumpinguvastase tollimaksu määraga 30,6% Hiinast pärit jalgrataste impordile Euroopa Liitu. Seejärel säilitati see dumpinguvastane tollimaks samal tasemel. 2005. aastal tõsteti nimetatud tollimaksu 48,5%-ni ning seejärel säilitati see nimetatud tasemel.

10 9. märtsil 2012 teatas komisjon, et ta algatab omal algatusel Hiinast pärit jalgrataste impordile kohaldatavate dumpinguvastaste tollimaksude vahepealse läbivaatamise algmääruse artikli 11 lõike 3 alusel.

11 Neli Hiina eksportivate tootjate kontserni deklareerisid, et nad on tooteid liitu eksportinud uurimisperioodil, mis hõlmas ajavahemikku 1. jaanuarist kuni 31. detsembrini 2011. Nende nelja eksportivate tootjate kontserni hulgas oli kontsern, millesse kuulub Giant (edaspidi „Gianti kontsern“), mis on Hiinas asutatud äriühing, kes toodab jalgrattaid nii Hiina-siseseks müügiks kui ka ekspordiks, mis toimub muu hulgas liitu. Gianti kontserni viimase astme aktsionär on Taiwanis asutatud äriühing G.M. Kuna ühisettevõte Shanghai Giant & Phoenix Bicycle Co. Ltd (edaspidi „GP“), mis on üks Gianti kontserni kuuluvatest äriühingutest, lõpetas oma tegevuse 2011. aasta septembris ja oli likvideerimisel, siis taotles Giant komisjonilt, et ta jäetaks uurimisest välja.

12 Komisjon saatis 15. mail 2012 vastavalt algmääruse artikli 2 lõike 7 punktile b neljale eelmises punktis viidatud eksportivate tootjate kontsernile turumajandusliku kohtlemise taotlusvormid (edaspidi „turumajanduslik kohtlemine“). Giantile saadetud kirjas teatas komisjon, et kui see soovib turumajanduslikku kohtlemist, peab iga temaga seotud äriühing Hiinas täitma turumajandusliku kohtlemise taotlusvormi, kaasa arvatud GP, kuna see äriühing tootis jalgrattaid ja oli uurimisperioodil Gianti kontsernist suurim liitu eksportija.

13 4. juunil 2012 esitas Giant turumajandusliku kohtlemise taotlusvormid kuue Gianti kontserni kuuluva äriühingu, nende hulgas ka GP kohta. Turumajandusliku kohtlemise taotlusvormis esitleti GP-d kui ühisettevõtjat, mis on loodud Taiwanis asutatud äriühingu B.I, mis on samuti seotud G.M-iga, ning kahe äriühingu poolt, mis on asutatud Hiinas, st S.G ja Jinshan Development and Construction (edaspidi „Jinshan“). Nii B.I-le kui ka Jinshanile kuulus 45% GP osadest ning S.G-le kuulus 10%.

14 Komisjon palus 14. juuni 2012. aasta kirjas selgitusi Gianti kontserni ja Jinshani vaheliste suhete kohta. Esialgse hinnangu põhjal järeldas komisjon, et see kontsern oli seotud Jinshaniga ja et viimatinimetatu peamised investeeringud puudutasid jalgrataste tootmist ja müüki. Seetõttu teavitati Giantit, et ta pidi tagastama turumajandusliku kohtlemise taotlusvormi Jinshani ning kõigi sellele äriühingule kuuluvate äriühingute kohta (edaspidi „Jinshani kontsern“). Komisjon märkis, et ilma nende vormideta võis ta oma järeldused teha kättesaadavate faktide põhjal, nagu on sätestatud algmääruse artiklis 18, ning lükata tagasi kogu Gianti kontserni turumajandusliku kohtlemise taotluse.

15 Giant esitas 21. juunil 2012 oma seisukohad komisjoni 14. juuni 2012. aasta kirja kohta. Ta märkis eeskätt, et kuna ta oli GP vahendusel vaid väga kaudselt seotud Jinshaniga ja kuna Jinshan ei tootnud asjaomaseid tooteid, ei olnud ta kohustatud esitama Jinshani kohta turumajandusliku kohtlemise taotlust.

16 Komisjon kinnitas 4. juuli 2012. aasta kirjas, et tema arvates oli Giant siiski seotud Jinshaniga ja et kuna Jinshani kontserni üksused ei olnud täitnud turumajandusliku kohtlemise taotlusvormi, siis kavatses ta kohaldada algmääruse artiklit 18 ja jätta Gianti kontserni turumajandusliku kohtlemise taotlus rahuldamata. Lisaks kordas komisjon oma nõuet, et Giant esitaks temaga seotud kõigi jalgrattaid eksportivate tootjate, sealhulgas Jinshani kontserni kuuluvate äriühingute kohta vastused dumpinguvastasele küsimustikule.

17 16. juuli 2012. aasta kirjas teatas Giant uuesti, et tal oli vaid kaudne suhe Jinshaniga ja et seetõttu ei pidanud Jinshan täitma turumajandusliku kohtlemise taotlust ega vastama dumpinguvastasele küsimustikule.

18 Giant saatis 20. juulil 2012 vastused dumpinguvastasele küsimustikule oma Gianti kontserni üheteistkümne äriühingu, sealhulgas GP kohta, kes osaleb vaatlusaluse toote tootmises ja eksportimises, ning kuue müügifiliaali kohta, mis on asutatud liidu territooriumil.

19 Komisjoni ruumides 28. augustil 2012 toimunud ärakuulamisel esitas Giant vastuväited komisjoni kavatsusele kohaldada algmääruse artiklit 18 seoses tema turumajandusliku kohtlemise taotlusega, väites, et ei olnud vajalik ega võimalik esitada turumajandusliku kohtlemise taotlusi ega ka vastuseid küsimustikule muude äriühingute kohta, millesse Jinshan oli investeerinud.

20 Komisjon teatas 23. oktoobril 2012 Giantile, et kuna ta ei saanud turumajandusliku kohtlemise taotlusi Jinshani kontserni kuuluvate äriühingute kohta, ei olnud tal võimalik tema turumajandusliku kohtlemise taotlust sisuliselt läbi vaadata. Seepärast otsustas komisjon kohaldada algmääruse artikli 18 lõiget 1 ja jätta Gianti esitatud teabe tema turumajandusliku kohtlemise taotluse kohta tervikuna arvesse võtmata.

21 Komisjon teatas 21. märtsil 2013 Giantile, et ta kavatseb kohaldada algmääruse artikli 18 lõiget 1 ning teha oma otsustused kättesaadavate faktide põhjal ka ekspordihinna kindlaksmääramiseks, kuna täieliku teabe puudumisel kõikide GPga seotud isikute kohta ei olnud võimalik teha asjakohaseid ja usaldusväärseid ekspordihinna arvutusi ja seega kindlaks määrata individuaalset dumpingumarginaali GP jaoks ja seega Gianti kontserni jaoks tervikuna.

22 Nõukogu võttis 5. juunil 2013 vastu vaidlusaluse määruse. Selles määruses jäeti Gianti suhtes kohaldatavaks dumpinguvastaseks tollimaksuks 48,5%.

23 Nimetatud määruse põhjendustes 63 ja 64 ning 131–138 kinnitas nõukogu esiteks, et ta kasutas algmääruse artikli 18 lõiget 1 ega saanud Gianti kontserni suhtes kindlaks määrata individuaalselt dumpingumarginaali, ning teiseks lükkas tagasi Gianti argumendid, millega sooviti tõendada, et ei olnud mingit dumpinguvastaste meetmete kohaldamisest kõrvalehoidmise riski, kui Gianti kontsernile arvutataks selline individuaalne marginaal.

III. Menetlus Üldkohtus ja vaidlustatud kohtuotsus

24 Giant esitas Üldkohtu kantseleisse 19. augustil 2013 saabunud hagiavalduse vaidlusaluse määruse tühistamise nõudes teda puudutavas osas.

25 Üldkohtule esitatud hagi põhjendas Giant kaheksa väitega. Üldkohus hindas üksnes kolmanda väite esimest osa ning viiendat ja seitsmendat väidet. Need väited puudutasid sisuliselt esiteks mõistet „vajalik teave“ algmääruse artikli 18 lõike 1 tähenduses ja teiseks küsimust, kas individuaalse kohtlemise võimaldamisest keeldumist võib põhjendada kõrvalehoidmise riskiga.

26 Üldkohus nõustus nende väidetega ja leidis, et vaidlusalune määrus tuleb Gianti osas tühistada, ilma et oleks vaja hinnata teisi väiteid.

IV. Apellatsioonimenetluse poolte nõuded

27 EBMA palub Euroopa Kohtul:

– tühistada vaidlustatud kohtuotsus;

– teha asjas sisuline otsus ja jätta tühistamishagi rahuldamata või saata asi tagasi Üldkohtule tühistamishagi suhtes uue sisulise otsuse tegemiseks; ja

– mõista Giantilt välja kohtukulud seoses apellatsioonkaebuse läbivaatamise ja menetlusse astumisega Üldkohtus.

28 Giant palub Euroopa Kohtul:

– tunnistada apellatsioonkaebus ilmselgelt vastuvõetamatuks ja/või ilmselgelt põhjendamatuks ning järelikult jätta see Euroopa Kohtu kodukorra artikli 181 alusel põhistatud kohtumäärusega tervikuna rahuldamata;

– igal juhul jätta apellatsioonkaebus vastuvõetamatuse ja/või põhjendamatuse tõttu rahuldamata, ja

– ning mõista käesoleva menetluse kohtukulud välja EBMA-lt.

29 Nõukogu ja komisjon paluvad Euroopa Kohtul:

– tühistada vaidlustatud kohtuotsus;

– teha asjas sisuline otsus ja jätta tühistamishagi rahuldamata või saata asi tagasi Üldkohtule tühistamishagi suhtes uue sisulise otsuse tegemiseks; ja

– mõista Üldkohtu ja Euroopa Kohtu menetlusega seonduvad kohtukulud välja Giantilt.

V. Apellatsioonkaebus

30 EBMA esitab kolm väidet. Esimene ja teine väide puudutavad algmääruse artikli 18 väära tõlgendamist ja kohaldamist. Kolmas väide puudutab õigusnormi rikkumist, kuna Üldkohus järeldas, et puudub kõrvalehoidmise risk, kui Giantile määrataks individuaalne dumpingumarginaal.

31 Giant leiab, et need kolm väidet on vastuvõetamatud.

A. Vastuvõetavus

32 Giant tugineb apellatsioonkaebuse vastuvõetamatusele, kuna EBMA esitatud kolm väidet puudutavad faktide hindamist, mis ei kuulu Euroopa Kohtu kontrolli alla, ilma et oleks viidatud faktide või tõendite mis tahes moonutamisele.

33 Sellega seoses tuleb meenutada, et vastavalt väljakujunenud kohtupraktikale tuleneb EÜ artiklist 256 ja Euroopa Liidu Kohtu põhikirja artikli 58 esimesest lõigust, et ainult Üldkohus on esiteks pädev fakte tuvastama, välja arvatud juhul, kui tema poolt tuvastatu sisuline ebaõigsus tuleneb temale esitatud toimikumaterjalidest, ja teiseks neid fakte hindama. Kui Üldkohus on fakte tuvastanud või hinnanud, on Euroopa Kohus vastavalt ELTL artiklile 256 pädev kontrollima nende faktide õiguslikku kvalifikatsiooni ja Üldkohtu poolt neist tuletatud õiguslikke tagajärgi. Seega puudub Euroopa Kohtul pädevus tuvastada fakte ja põhimõtteliselt uurida tõendeid, mille alusel Üldkohus on need faktid tuvastanud. Sellise hinnangu andmine ei ole seega iseenesest õigusküsimus, mida Euroopa Kohus saaks kontrollida, välja arvatud juhul, kui tegemist on tõendite moonutamisega (kohtuotsus, 10.7.2008, Bertelsmann ja Sony Corporation of America *vs.* Impala, C-413/06 P, EU:C:2008:392, punkt 29, ning kohtumäärused, 29.11.2012, Dimos Peramatos *vs.* komisjon, C-647/11 P, ei avaldata, EU:C:2012:764, punkt 28, ja 9.2.2017, Syndial *vs.* komisjon, C-410/16 P, ei avaldata, EU:C:2017:112, punkt 9).

34 Esimese ja teise väite põhjenduseks esitatud argumentidega heidab EBMA Üldkohtule sisuliselt ette, et ta esiteks mõistis algmääruse artikli 18 lõiget 1 valesti; teiseks kohaldas seda sätet Gianti koostöö hindamisega seoses valesti; kolmandaks kehtestas komisjonile ülemäärase kohustuse tõendada, kuidas tema soovitud teave seotud äriühingute kohta oli „vajalik“; ja neljandaks asendas põhjendused.

35 Kolmanda väitega heidab EBMA Üldkohtule ette, et ta otsustas, et nõukogu ei või tugineda Gianti suhtes individuaalse dumpinguvastase tollimaksu kohaldamisest keeldumise põhjenduseks kõrvalehoidmise riskile.

36 Ehkki EBMA seab mõne argumendiga kahtluse alla Üldkohtu faktilisi hinnanguid, käsitlevad need kolm väidet siiski küsimusi õigusnormide tõlgendamise kohta, mida Üldkohus läbi viis, ning puudutavad seega õigusküsimusi, mida Euroopa Kohus saab apellatsioonkaebuse raames kontrollida.

37 Seetõttu ei saa nõustuda Gianti esitatud väitega, et apellatsioonkaebus on vastuvõetamatu.

B. Esimene ja teine väide

1. Poolte argumendid

38 Esimene ja teine väide puudutavad vaidlustatud kohtuotsuse punkte 56–78.

39 Esimese väitega leiab EBMA, keda toetavad nõukogu ja komisjon, et Üldkohus järeldas ekslikult, et siinses asjas on küsimuse all algmääruse artikli 18 lõike 1 kohaldamine Gianti ekspordihindadele, samas kui vaidlusaluses määruses on nõukogu kohaldanud seda sätet üldiselt Gianti kontsernile, kuna nõukogul puudusid täielikud ja ammendavad andmed seotud äriühingute kohta. Nii toimides on Üldkohus tõestanud nimetatud määruse artikli 18 lõigete 1 ja 3 väära mõistmist.

40 Sellega seoses täpsustab EBMA, et nende sätete alusel võivad liidu institutsioonid kasutada kättesaadavaid fakte kolmel viisil: esiteks üldiselt seoses kogu teabe ja andmetega, mille üks pool on esitanud; teiseks teatava teabe või andmekogumi kohta, näiteks individuaalse kohtlemise taotlus; või kolmandaks seoses teabe või andmekogumi mingite aspektide kohta, näiteks komisjontasu ekspordimüügilt. Teises ja kolmandas juhtumis asendavad liidu institutsioonid üksnes tagasilükatud teabe või andmed ja kasutavad muud teavet või andmeid. Esimesel juhul lükkavad institutsioonid tagasi kogu esitatud teabe ja andmed.

41 Teise väite raames leiab EBMA - keda toetavad nõukogu ja komisjon - esiteks, et Üldkohus on õigusnormi rikkunud, hinnates koostöö puudumist algmääruse artikli 18 lõike 1 tähenduses. Nimelt tugineb Üldkohtu arutluskäik ekslikule postulaadile, et Gianti esitatud teave ja andmed võimaldasid liidu institutsioonidel kindlaks määrata üksnes ekspordihinna. Esimeses etapis vastab nõutud teave algmiinimumile, mis on institutsioonidele vajalik, et saada Gianti kontsernist ja temaga seotud äriühingutest täielik ja täpne ülevaade. Gianti esitatud teave ei olnud aga sellise ülevaate saamiseks piisav. Teiseks väidab EBMA, et Üldkohus kehtestas ekslikult komisjonile ülemäärase kohustuse tõendada, mil viisil oli tema soovitud teave seotud äriühingute kohta vajalik. Kolmandaks leiab EBMA, et arvestades nõukogu ja komisjoni laia kaalutlusõigust dumpinguvastastes menetlustes, ei saa Üldkohus asendada nõukogu hinnangut enda omaga, otsustades, et need järeldused on tehtud osaliste tõendite põhjal.

42 Giant vaidleb vastu nende väidete põhjendatusele.

2. Euroopa Kohtu hinnang

43 Esimese ja teise väitega, mida tuleb analüüsida koos, märgib EBMA esiteks, et Üldkohus on algmääruse artikli 18 lõiget 1 vääralt tõlgendanud ja kohaldanud. Teiseks väidab EBMA sisuliselt, et Üldkohus on õigusvastaselt asendanud nõukogu hinnangu enda omaga.

a) Õigusnormi rikkumine algmääruse artikli 18 lõike 1 tõlgendamisel ja kohaldamisel

1) Algmääruse artikli 18 lõike 1 tõlgendamine

44 EBMA leiab sisuliselt, et muu hulgas vaidlustatud kohtuotsuse punktis 77 tehtud Üldkohtu järeldus, et nõukogu on rikkunud algmääruse artikli 18 lõiget 1, kui ta kasutas ekspordihinna arvutamisel kättesaadavaid fakte, tugineb selle sätte ekslikule tõlgendamisele.

45 Algmääruse artikli 18 lõike 1 kohaselt võivad liidu institutsioonid kasutada kättesaadavaid fakte, et teha nii positiivsed kui ka negatiivsed esialgsed või lõplikud järeldused, eeskätt siis, kui huvitatud isik ei võimalda juurdepääsu vajalikule teabele või ei esita seda nimetatud määruses ette nähtud tähtaegade jooksul.

46 Algmääruses ei ole esitatud mõiste „vajalik teave“ määratlust. Sellest tuleneb, et selle määruse artikli 18 lõike 1 ulatuse kindlaksmääramiseks tuleb arvesse võtta nii selle sõnastust, konteksti kui ka eesmärke (vt selle kohta kohtuotsus, 5.4.2017, Changshu City Standard Parts Factory ja Ningbo Jinding Fastener *vs.* nõukogu, C-376/15 P ja C-377/15 P, EU:C:2017:269, punkt 52 ja seal viidatud kohtupraktika).

47 Mis puudutab esiteks nimetatud määruse artikli 18 lõike 1 sõnastust, siis viitab omadussõna „vajalik“ selle tavapärases tähenduses sellele, mis on nõutud või asendamatu mingi kindla eesmärgi saavutamiseks. Niisiis võib vaid sellist teavet, ilma milleta ei saa dumpinguvastast menetlust lõpule viia, lugeda nimetatud sätte tähenduses „vajalikuks“.

48 Lisaks täpsustatakse nimetatud sättes, et kättesaadavad faktid, mida liidu institutsioonid võivad kasutada, kui huvitatud isik ei esita vajalikku teavet, peavad aitama kas positiivseid või negatiivseid esialgseid või lõplikke järeldusi teha.

49 Sellest tuleneb, et teavet loetakse „vajalikuks“ siis, kui see võimaldab kindlas uurimises selliseid järeldusi teha. Kuna mingi teave võib ühes uurimises aidata neid järeldusi teha ja olla teises uurimises kasutu, siis tuleb järeldada, et hinnang sellele, kas mingi teave on algmääruse artikli 18 lõike 1 tähenduses vajalik, tuleb anda iga uurimise konkreetseid asjaolusid arvesse võttes, mitte aga abstraktselt.

50 Teiseks, mis puudutab algmääruse artikli 18 lõike 1 konteksti, siis tuleb märkida, et nimetatud määruse artikli 5 lõikes 10 on sätestatud, et dumpinguvastase menetluse algatamise teates, mille komisjon peab avaldama, teatatakse tähtajad, mille jooksul huvitatud isikud saavad endast teatada, oma seisukohad kirjalikult teatavaks teha ja teabe esitada, kui kõnealuseid seisukohti ja teavet peetakse uurimise seisukohalt vajalikuks. Lisaks on nimetatud määruse artikli 5 lõikes 11 sätestatud, et komisjon teatab muu hulgas talle teadaolevatele asjaomastele eksportijatele, importijatele ning eksportijaid või importijaid esindavatele ühendustele menetluse algatamisest. Lisaks ilmneb sama määruse artikli 6 lõikest 2, et komisjoni talitused koostavad küsimustiku nimetatud uurimise jaoks vajaliku teabe saamiseks. See küsimustik edastatakse huvitatud isikutele, kellel on põhimõtteliselt 30 päeva vastamiseks.

51 Niisiis ilmneb algmääruse artikli 5 lõigetest 10 ja 11 ning artikli 6 lõikest 2, et huvitatud isikutel on kohustus esitada komisjoni talitustele teavet, mis võimaldab neil talitustel dumpinguvastast uurimist nõuetekohaselt läbi viia. Järelikult viitab nende sätete alusel algmääruse artikli 18 lõikes 1 esitatud mõiste „vajalik teave“ just sellisele teabele.

52 Pealegi ilmneb algmääruse artikli 18 lõigetest 3 ja 6, et teavet, mille huvitatud isikud peavad komisjonile esitama, peavad liidu institutsioonid kasutama, et teha järeldused dumpinguvastases uurimises, ja et need huvitatud isikud ei tohi asjassepuutuvat teavet esitamata jätta. Kuna mingi teave võib omada määravat rolli ühes uurimises, kuid mõnes muus uurimises mitte, siis tuleneb selle määruse artikli 18 lõigetest 3 ja 6, et teabe „vajalikkust“ hinnatakse juhtumipõhiselt.

53 Seetõttu kinnitab algmääruse artikli 18 lõike 1 konteksti analüüs mõiste „vajalik teave“ seda tõlgendust, mis tulenes selle sätte grammatilise analüüsi tulemusel. Niisiis loetakse teavet selle sätte tähenduses „vajalikuks“, kui see võib võimaldada liidu institutsioonidel teha järeldusi, mida tuleb dumpinguvastase uurimise raames teha, kusjuures „vajalikkuse“ hindamine toimub juhtumipõhiselt.

54 Kolmandaks peab mõiste „vajalik teave“ määratlus arvesse võtma algmääruse artikli 18 eesmärki. Sellega seoses märkis ka kohtujurist oma ettepaneku punktis 50, et just komisjoni ülesanne on uurimist teostava ametiasutusena kindlaks teha dumpingu olemasolu, kahju ning põhjuslik seos dumpinguhinnaga impordi ja kahju vahel. Siiski ei anna ükski algmääruse säte komisjonile pädevust kohustada huvitatud isikuid uurimises osalema või teavet esitama. Seega saab komisjon endale vajaliku teabe hankimisel tugineda vaid huvitatud isikute vabatahtlikule koostööle (vt analoogia alusel kohtuotsus, 4.9.2014, Simon, Evers & Co., C-21/13, EU:C:2014:2154, punktid 31 ja 32).

55 Selles kontekstis ilmneb algmääruse põhjendusest 28, et liidu seadusandja kavatses ette näha, et kui asjaosalised ei tee rahuldavat koostööd, võib järelduste tegemiseks kasutada muud teavet, ning et see teave võib olla asjaosalistele ebasoodsam kui koostöö korral. Niisiis on algmääruse artikli 18 eesmärk võimaldada komisjonil jätkata uurimist isegi siis, kui huvitatud isikud keelduvad koostööst või teevad puudulikku koostööd.

56 Kohtujurist märkis oma ettepaneku punktides 53 ja 54, et kuna huvitatud isikutel on kohustus oma parimate võimaluste kohaselt koostööd teha, siis peavad need isikud esitama kogu nende käsutuses oleva teabe, mida institutsioonid peavad oma järelduste tegemiseks vajalikuks.

57 Niisiis ilmneb algmääruse artikli 18 lõike 1 sõnastusest, kontekstist ja eesmärgist, et mõiste „vajalik teave“ viitab teabele, mis on huvitatud isikute valduses ja mille esitamist liidu institutsioonid neilt nõuavad, et teha järeldusi, mis tuleb dumpinguvastase uurimise raames teha.

58 Mõiste „vajalik teave“ alusel, nagu seda on eelmises punktis määratletud, tuleb kontrollida, kas Üldkohus on algmääruse artikli 18 lõike 1 kohaldamise raames õigusnormi rikkunud, kui ta järeldas, et nõukogu oli ekspordihinna arvutamiseks ekslikult kasutanud kättesaadavaid fakte.

2) Algmääruse artikli 18 lõike 1 kohaldamine Üldkohtu poolt

59 Esiteks, mis puudutab argumenti, et Üldkohus tugines ekslikule postulaadile, siis tuleb märkida, et EBMA leiab sisuliselt, et Üldkohus on vaidlusalust määrust valesti mõistnud. See kohus olevat ekslikult sedastanud, et siinses asjas on küsimus algmääruse artikli 18 lõike 1 kohaldamises Gianti ekspordihinnale, samas kui nõukogu kohaldas vaidlusaluses määruses seda sätet üldiselt Gianti kontsernile, kuna tal ei olnud täielikke andmeid seotud äriühingute kohta.

60 Sellega seoses, nagu tõstis esile kohtujurist oma ettepaneku punktis 67, mainis nõukogu vaidlusaluse määruse põhjenduses 131, et algmääruse artikli 18 lõiget 1 kohaldati ekspordihinna kindlaksmääramiseks. Lisaks ilmneb eelkõige vaidlustatud kohtuotsuse punktist 52, et Üldkohus kavatses vastata Gianti argumendile, mille kohaselt vastupidi nõukogu väidetele vaidlusaluses määruses ei olnud teave, mida komisjon nõudis Jinshani kontserni äriühingute kohta, vajalik usaldusväärse ekspordihinna arvutamiseks ja järelikult individuaalse dumpingumarginaali kindlaksmääramiseks. Lõpuks mainis Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 23 komisjoni 21. märtsi 2013. aasta kirja, mis on adresseeritud Giantile ja milles kõnealune institutsioon teatab viidatud äriühingule, et tal oli kavatsus kohaldada seda sätet ekspordihinna kindlaksmääramiseks.

61 Sellest tuleneb, et tuleb tagasi lükata argument, mille kohaselt Üldkohus tugines ekslikule postulaadile, kui ta järeldas, et siinses asjas oli küsimus algmääruse artikli 18 lõike 1 kohaldamisest ekspordihinnale.

62 Mis puudutab teiseks Üldkohtu hinnangut Gianti koostööle, siis nagu märgiti käesoleva kohtuotsuse punktis 57, peetakse mõistega „vajalik teave“ silmas andmeid, mis võivad liidu institutsioonidel aidata teha järeldusi, mis tuleb dumpinguvastase uurimise raames teha.

63 Siinses asjas kontrollis Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktides 63–69, kas Jinshani kontserni äriühinguid puudutav teave, mida liidu institutsioonid soovisid saada, et eelkõige määrata kindlaks Gianti ekspordihind, võis seda kindlaksmääramist mõjutada. Vaidlustatud kohtuotsuse punktis 74 järeldas ta, et see teave ei omanud tähtsust ekspordihinna arvutamisel.

64 Võttes arvesse käesoleva kohtuotsuse punktis 57 sedastatud määratlust mõistele „vajalik teave“, tuleb neil asjaoludel järeldada, et Üldkohus otsustas ilma õigusnormi rikkumata vaidlustatud kohtuotsuse punktis 77, et nõukogu oli rikkunud algmääruse artikli 18 lõiget 1, tuginedes ekspordihinna arvutamisel kättesaadavatele faktidele.

65 Kolmandaks ei saa edukas olla ka argument, mille kohaselt Üldkohus pani liidu institutsioonidele liigse kohustuse, nõudes neilt tõendit selle teabe „vajalikkuse“ kohta, mille esitamist nad soovisid. Nimelt ilmneb muu hulgas käesoleva kohtuotsuse punktidest 54 ja 57, et need institutsioonid peavad tõendama dumpingu, kahju ja põhjusliku seose olemasolu dumpinguhinnaga impordi ja selle kahju vahel, ning järelikult samuti teabe „vajalikkust“, et teha neid järeldusi, mis tuleb dumpinguvastase uurimise raames teha.

66 Järelikult tuleb põhjendamatuse tõttu tagasi lükata EBMA argument, et Üldkohus on rikkunud õigusnormi algmääruse artikli 18 lõike 1 tõlgendamisel ja kohaldamisel.

b) Argument, mille kohaselt Üldkohus on õigusvastaselt asunud liidu institutsioonide asemele

67 EBMA väidab, et arvestades liidu institutsioonide ulatuslikku kaalutlusõigust dumpinguvastastes menetlustes, ei saa Üldkohus asendada nende institutsioonide hinnangut enda omaga, leides, et järeldused on tehtud osaliste tõendite põhjal. Üldkohus eiras seega nimetatud ulatuslikku kaalutlusõigust ja ületas oma kohtuliku kontrolli piire.

68 Seoses sellega tuleb meelde tuletada, et Euroopa Kohtu praktika kohaselt on liidu institutsioonidel ühise kaubanduspoliitika ja iseäranis kaubanduse kaitsemeetmete valdkonnas ulatuslik kaalutlusõigus nende majanduslike, poliitiliste ja õiguslike olukordade keerulisuse tõttu, mida nad peavad analüüsima. Niisiis peab kohtu kontroll seoses nende hinnangutega piirduma kontrolliga menetlusnormide järgimise üle, vaidlustatud valiku tegemiseks valitud faktiliste asjaolude sisulise paikapidavuse üle, ilmse hindamisvea puudumise üle nende faktiliste asjaolude hindamisel või võimu kuritarvitamise puudumise üle (kohtuotsus, 16.2.2012, nõukogu ja komisjon *vs.* Interpipe Niko Tube ja Interpipe NTRP, C-191/09 P ja C-200/09 P, EU:C:2012:78, punkt 63 ja seal viidatud kohtupraktika).

69 Lisaks on Euroopa Kohus otsustanud, et Üldkohtu teostatud kontroll nende tõendite üle, millele liidu institutsioonid on oma järelduste tegemisel tuginenud, ei kujuta endast faktiliste asjaolude uut hindamist, mis asendaks nende institutsioonide hinnangu. See kontroll ei piira nende institutsioonide ulatuslikku kaalutlusõigust kaubanduspoliitika valdkonnas, vaid toob üksnes ilmsiks selle, kas need tõendid võisid olla institutsioonide tehtud järelduste aluseks. Seega ei pea Üldkohus mitte üksnes kontrollima esitatud tõendite sisulist paikapidavust, usaldusväärsust ja sidusust, vaid ka seda, kas kogutud tõendid sisaldavad kogu asjakohast teavet, mida keerulise olukorra hindamisel tuleb arvesse võtta, ja kas kõnealused tõendid võivad toetada järeldusi, mis nende alusel on tehtud (kohtuotsus, 26.1.2016, Maxcom *vs.* City Cycle Industries, C-248/15 P, C-254/15 P ja C-260/15 P, EU:C:2017:62, punktid 89 ja seal viidatud kohtupraktika).

70 Nagu ilmneb käesoleva kohtuotsuse punktist 63, piirdus Üldkohus selle kontrollimisega, kas nõukogu järgis algmääruse artikli 18 lõiget 1, tuginedes talle esitatud faktidele. Ta järeldas, et siinses konkreetses olukorras ei saanud see institutsioon kasutada Gianti ekspordihinna kindlaksmääramiseks kättesaadavaid fakte, kuna esiteks võimaldas Gianti edastatud teave välistada selle, et Jinshani kontserni kuuluvaid äriühinguid puudutav teave oli ekspordihinna arvutamiseks vajalik, ja teiseks ei suutnud see institutsioon täpsustada, millised täiendavad andmed nende äriühingute kohta oleks osutunud vajalikuks nimetatud ekspordihinna arvutamiseks.

71 Nii toimides ei ületanud Üldkohus tema poolt läbi viidava kohtuliku kontrolli piire, arvestades käesoleva kohtuotsuse punktis 68 viidatud kohtupraktikat.

72 Eeltoodust nähtub, et esimene ja teine väide tuleb põhjendamatuse tõttu tagasi lükata.

C. Kolmas väide

1. Poolte argumendid

73 Kolmanda väitega vaidlustab EBMA, keda toetab nõukogu, vaidlustatud kohtuotsuse punktid 79–91, milles Üldkohus otsustas, et nõukogu ei või tugineda Gianti suhtes individuaalse dumpinguvastase tollimaksu kohaldamisest keeldumise põhjenduseks kõrvalehoidmise riskile.

74 EBMA leiab esiteks, et Üldkohus tugines ekslikult eeldusele, et juhtum puudutab ekspordihinna kindlaksmääramist. Üldkohus oli selle eksliku eelduse põhjal vaidlustatud kohtuotsuse punktides 81 ja 82 järeldanud, et liidu institutsioonid ei saanud viidata kõrvalehoidmise riskile, kuna nad ei olnud kohaldanud algmääruse artikli 9 lõiget 5 ega viidanud ühelegi muule selle määruse sättele, mis näeb ette, et kõrvalehoidmise riski olemasolu võib põhjendada keeldumist määrata eksportivale tootjale individuaalne dumpinguvastane tollimaks.

75 Teiseks juhul, kui äriühingud on omavahel seotud, nagu käesoleval juhul Gianti ja Jinshani kontsern, esineb siis, kui ühele võimaldatakse madalamat dumpinguvastast tollimaksu kui teisele sama kontserni üksusele, alati kõrvalehoidmise risk. Just sellel põhjusel on liidus praktikaks kohaldada dumpinguvastane tollimaks kontserni, mitte üksuse tasandil. Järelikult on vaidlustatud kohtuotsuse punkt 83, mis viitab kõrvalehoidmise teoreetilisele riskile ettevõtjate vahel, kes ei ole omavahel seotud, põhimõtteliselt puudulik ja õiguslikult ekslik, kuna kõrvalehoidmine on tõenäolisem ja raskemini tuvastatav seotud äriühingute vahel. Lisaks ei oma selle kohtuotsuse punkt 84 tähtsust. Nimelt puudutavad selles punktis viidatud WTO vaekogu ja vaidluste lahendamise organi apellatsioonikogu aruanded algmääruse artikli 9 lõike 5 kooskõla 1994. aasta üldise tolli- ja kaubanduskokkuleppe VI artikli rakendamise lepingu (EÜT 1994, L 336, lk 103; ELT eriväljaanne 11/21, lk 189) artikli 9 lõikega 2.

76 Kolmandaks väidab EBMA vaidlustatud kohtuotsuse punktide 85–89 kohta, et ei saa välistada, et Gianti ja Jinshani kontsern olid uurimisperioodi ajal seotud rohkem, kui Gianti vastustest küsimustikele ja Jinshani finantsaruannetest ilmneb.

77 Giant vaidleb vastu nende argumentide põhjendatusele.

2. Euroopa Kohtu hinnang

78 Kolmanda väitega heidab EBMA Üldkohtule ette, et viimane leidis vaidlustatud kohtuotsuse punktides 79–91, et nõukogu ei või tugineda Gianti suhtes individuaalse dumpinguvastase tollimaksu kohaldamisest keeldumise põhjenduseks kõrvalehoidmise riskile.

79 Esiteks seab EBMA kahtluse alla vaidlustatud kohtuotsuse punktid 81 ja 82. Üldkohus meenutas selle kohtuotsuse punktis 81 algmääruse artikli 9 lõike 5 sisu. Viidatud kohtuotsuse punktis 82 leidis Üldkohus, et nõukogu ei saa viidata kõrvalehoidmise riski olemasolule, et põhjendada individuaalse dumpinguvastase tollimaksu määramisest keeldumist, kuna esiteks ei võetud seda sätet arvesse Gianti olukorra hindamisel ja teiseks ei viidatud ühelegi teisele algmääruse sättele, mis näeb ette kõrvalehoidmise riski.

80 EBMA väidab, et vaidlustatud kohtuotsuse need punktid tuginevad ekslikule eeldusele, et juhtum puudutab ekspordihinna kindlaksmääramist. Nagu ilmneb käesoleva kohtuotsuse punktidest 60 ja 61, kohaldas nõukogu tegelikult algmääruse artikli 18 lõiget 1 ekspordihinna kindlaksmääramisele, mida Giant vaidlustas nii dumpinguvastases uurimises kui ka Üldkohtus.

81 Järelikult tuleb põhjendamatuse tõttu tagasi lükata argument, et see eeldus on ekslik.

82 Teiseks seab EBMA kahtluse alla vaidlustatud kohtuotsuse punktid 83 ja 84. Neis punktides märkis Üldkohus, et nõukogu ei saanud tugineda pelgalt oletuslikule kõrvalehoidmise riskile. Üldkohus viitas sellega seoses ka WTO vaekogu ja vaidluste lahendamise organi apellatsioonikogu teatud aruannetele.

83 EBMA sõnul on Üldkohtu arutluskäik nendes punktides puudulik, kuna seotud äriühingute korral esineb alati kõrvalehoidmise risk.

84 Selle argumendiga ei saa nõustuda. Isegi kui dumpinguvastastest meetmetest kõrvalehoidmise risk on suurem seotud eksportijate puhul, kellele on määratud erineva määraga dumpinguvastane tollimaks, peavad liidu institutsioonid siiski tõendama, et kõnealuse uurimisega seotud asjaolusid arvestades on see risk olemas.

85 Nagu märkis Üldkohus põhjendatult vaidlustatud kohtuotsuse punktis 83, jätaks mis tahes muu tõlgendus individuaalse tollimaksu määramise üksnes liidu institutsioonide otsustada.

86 Pealegi kinnitab seda tõlgendust ka algmääruse artikli 9 lõige 5, mille alusel võib dumpinguvastase tollimaksu kindlaks määrata eksportijatele, kes on võimelised nõuetekohaselt põhjendatud nõuete alusel näitama muu hulgas, et riiklik sekkumine ei võimalda dumpinguvastastest meetmetest kõrvalehoidmist. Sellest tuleneb, et kõrvalehoidmise riski puudumist, nagu ka sellise riski olemasolu, ei saa eeldada.

87 Kolmandaks, mis puudutab vaidlustatud kohtuotsuse punkte 85–89, siis leiab EBMA, et ei saa välistada, et Gianti ja Jinshani kontsern olid uurimisperioodil seotud.

88 Nimetatud kohtuotsuse punktides 85–89 näitas Üldkohus, et vaidlusaluse määruse vastuvõtmise ajal liidu institutsioonide käsutuses olnud teave oli piisav järeldamaks, et Gianti ja Jinshani kontserni vahel kõrvalehoidmise riski ei esine.

89 Nagu märkis ka kohtujurist oma ettepaneku punktis 108, siis ehkki EBMA kinnitab, et Gianti ja Jinshani kontserni vahelist seost ei saa välistada, ei sea ta siiski kahtluse alla selle kohtuotsuse punktides 86–89 esitatud tõendeid, mille põhjal Üldkohus järeldas sellise seose puudumist.

90 Järelikult tuleb põhjendamatuse tõttu tagasi lükata nii argument, et vastupidi Üldkohtu hinnangule ei saa välistada, et Gianti ja Jinshani kontsern olid uurimisperioodil seotud, kui ka kolmas väide tervikuna.

91 Arvestades eelnevaid kaalutlusi, tuleb käesolev apellatsioonkaebus tervikuna rahuldamata jätta.

Kohtukulud

92 Euroopa Kohtu kodukorra artikli 184 lõige 2 näeb ette, et kui apellatsioonkaebus on põhjendamatu, siis otsustab Euroopa Kohus kohtukulude jaotuse. Vastavalt sama kodukorra artikli 138 lõigetele 1 ja 2, mida kodukorra artikli 184 lõike 1 alusel kohaldatakse apellatsioonkaebuste suhtes, on esiteks kohtuvaidluse kaotanud pool kohustatud hüvitama kohtukulud, kui vastaspool on seda nõudnud, ja teiseks, kui kaotanud poolel on mitu isikut, otsustab Euroopa Kohus kohtukulud jagada.

93 Kuna Giant nõudis kohtukulude väljamõistmist EBMA-lt ja viimane on kohtuvaidluse kaotanud, tuleb tema kohtukulud jätta tema enda kanda ning mõista temalt välja Gianti kohtukulud. Kuna nõukogu on kohtuvaidluse kaotanud, kannab ta ise oma kohtukulud.

94 Euroopa Kohtu kodukorra artikli 184 lõike 4 alusel võib Euroopa Kohus otsustada, et esimeses astmes menetlusse astuja, kes on osalenud Euroopa Kohtu menetluse kirjalikus või suulises osas, kannab ise oma kohtukulud.

95 Sellest tulenevalt kannab komisjon ise oma kohtukulud.

Esitatud põhjendustest lähtudes Euroopa Kohus (neljas koda) otsustab:

1. Jätta apellatsioonkaebus rahuldamata.

2. Jätta European Bicycle Manufacturers Association'i (EBMA) kohtukulud tema enda kanda ja mõista temalt välja Giant (China) Co. Ltd kohtukulud.

3. Jätta Euroopa Liidu Nõukogu ja Euroopa Komisjoni kohtukulud nende endi kanda.

Allkirjad